

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

M-Prot Stav spol. s.r.o., IČ: 27130258
se sídlem Jaromírova 514/3, Nusle - Praha 2, Praha,
zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Císařem
se sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému

Státní úřad inspekce práce
Kolářská 451/13, Opava,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2021, č. j. 2041/1.30/21-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, jako správní úřad prvního stupně, rozhodl dne 29. 1. 2021, pod č. j. 16566/9.30/20-10, tak, že žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se žalobce dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce,
  - 1) jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, tím, že na pracovišti rekonstrukce zahrad hradu Pernštejn na adrese hrad Pernštejn, Nedvědice v období od 3. 3. 2019 do 30. 4. 2019 a dne 6. 5. 2019 umožnil
    - a) panu P. P., nar. X, ukrajinské státní příslušnosti,
    - b) panu V. P., nar. Y, ukrajinské státní příslušnosti,
výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích mimo pracovněprávní vztah, čímž byl porušen § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce.
  - 2) Jak ji definuje § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti rekonstrukce zahrad hradu Pernštejn na adrese hrad Pernštejn, Nedvědice
    - a) v období od 3. 3. 2019 do 30. 4. 2019 a dne 6. 5. 2019 umožnil, panu P. P., nar. X, ukrajinské státní příslušnosti,
    - b) v období od 3. 3. 2019 do 30. 4. 2019 umožnil panu V. P., nar. Y, ukrajinské státní příslušnosti
výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích v rozporu se zaměstnaneckou kartou,
    - c) dne 6. 5. 2019 umožnil panu V. P., nar. X, ukrajinské státní příslušnosti
výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích bez povolení k zaměstnání, čímž byl porušen § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

Za přestupek podle § 35 písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci uložena na pokutá, podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 110 000 Kč.
2. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že výrok I. část 2 písm. a), b) rozhodnutí změnil tak, že se za slova „v rozporu se zaměstnaneckou kartou“, vložil slova „konkrétně v rozporu se zaměstnavatelem, čímž bylo porušeno ust. § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti“.
3. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný porušil povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 174 a zákona o pobytu cizinců a vydáním těchto rozhodnutí byla porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
5. Žalobce namítl nedostatečně provedené dokazování a z toho pramenící nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobci byla uložena pokuta za to, že měl umožnit výkon práce osobám cizí státní příslušnosti bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je k takové činnosti vyžadováno.
6. Žalobce namítl, že jako účastník řízení uvedené osoby bez povolení k zaměstnání nezaměstnal, neboť tyto osoby pro výkon práce na území České republiky povolení nepotřebovaly, neboť se nejednalo o zaměstnance žalobce. V projednávané věci se jednalo o plnění ze smlouvy o dílo ze strany žalobce, respektive ze strany zainteresovaných subjektů docházelo k využívání práva poskytování služeb jako jedné ze základních svobod Evropské unie. Žalobce nikoho, kde je uveden v napadeném rozhodnutí nezaměstnával.
7. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 45/2001-31 s tím, že povinnost prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu, jehož úlohou je vyvrátit tvrzení žalobce, že se o takový pracovněprávní vztah nejedná. Důkazní břemeno v tomto typu řízení (ex officio) leží plně na straně žalovaného a správního orgánu prvního stupně. V řízení nebyly zajištěny přímé ani nepřímé důkazy, na základě kterých by bylo možno učinit závěry o vině žalobce.
8. Žalobce dále odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 733/01, nebo sp. zn. IV. ÚS 3358/05, a odvolal se za na zásadu „*in dubio pro reo*“.
9. Dále žalobce namítl, že dokazování nebylo provedeno v souladu se zákonem, závěry, které měly žalobce usvědčit, pochází z úkonu „*sepsání poskytnutí součinnosti dle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád)*“, sepsaného na základě pohovorů při kontrole na pracovišti s různými namátkou vybranými osobami, který má důkazní hodnotu nanejvýš úředního záznamu a nelze hovořit o procesně použitelném důkazu. Je možno hovořit pouze o záznamu, který by mohl vést nanejvýš nějakým poznatkům, nicméně následně měly být sepsány řádné protokoly o výsledku těchto osob, za účasti tlumočnicka, tyto osoby měly být taktéž před takovým výsledkem řádně poučeny.
10. Žalovaný dále vytkl správnímu orgánu, že nevyslechl ani jednatele žalobce, což žalobce považuje za opomenutý nutný důkaz, bez kterého nemůže dojít k řádnému zjištění skutkového stavu. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebylo podloženo řádnými důkazy. Listinu s povahou úředního záznamu nelze použít jako klíčový důkaz.
11. Jak dále uvedl, žalobci nelze vytýkat procesní pasivitu, neboť nevěděl, jakého názoru správní orgán je, kdy pouhá možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, o nichž byl žalobce přesvědčen, že na jeho vinu neukazují, nemá valný smysl. Správní orgán nepořídil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a neprováděl žádné důkazy ukazující na vinu žalobce, žalobce se tak neměl k čemu vyjadřovat.

12. Co se týče uložené sankce, žalobce s jejím uložením, resp. vyměřenou výší nesouhlasil. Namítl, že správní orgány neodůvodnily závažnost protiprávního jednání žalobce, respektive veřejného zájmu, který měl být jednáním žalobce porušen. Výše uložené sankci je zcela nepřiměřená majetkovým poměrům žalobce.
13. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. V písemném vyjádření k podané žalobě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014-9 s tím, že obě rozhodnutí tvoří jeden celek a požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakci na každou a jakoukoliv jednotlivou odvolací námitku.
14. Žalovaný setrval na svých závěrech s tím, že napadené rozhodnutí, i rozhodnutí oblastního inspektorátu práce je správné a vydané v souladu s právními předpisy. Žalovaný trval na tom, že dokazování bylo provedeno řádně a stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu, provedení výslechu žalobce nebylo nezbytné k uplatnění jeho práv.
15. Žalovaný dále namítl, že ve věci nelze aplikovat § 174 a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán prvního stupně rozhodoval o přestupku na úseku zaměstnanosti, nikoliv ve věci pobytu cizinců.
16. Při uložení pokuty správní orgán prvního stupně zohlednil zákonem stanovená kritéria a zabýval se povahou činnosti žalobce, jeho osobními a majetkovými poměry.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z obsahu správního spisu se podává, že Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj zahájil dne 6. 5. 2019 kontrolu u žalobce na akci „Rekonstrukce zahrad - hrad Pernštejn“. V rámci provedené kontroly byla provedena identifikace fyzických osob zastížených na stavbě. Žalobce předložil v rámci prováděné kontroly rámcovou smlouvu o dílo uzavřenou s panem P. P., jejímž předmětem byly práce na akci „Vrchnostenská okrasná zahrada státní hrad Pernštejn“. Konkrétně se jednalo o pomocné práce, výkopové práce, práce pro potřeby stavby, úklid stavenišť, které měly být provedeny v termínu od 4. 3. 2019 od 24. 5. 2019 za cenu 72 800 Kč bez DPH.
19. V rámci kontroly byl rovněž opatřen doklad - potvrzení o podání žádosti ze dne 2. 4. 2019, vystavené Ministerstvem vnitra, odbor azylové a migrační politiky, kterým bylo potvrzeno, že pan P. V. podal dne 2. 4. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Dalším zajištěným dokladem byla rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi žalobcem a osobou V. P. dne 4. 3. 2019, jejímž předmětem byla objednávka prací na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

akci „Vrchnostenská okrasná zahrada státní hrad Pernštejn“ s obdobnou specifikací prací za cenu 68 440 Kč bez DPH.

20. Z obsahu protokolu o poskytnutí součinnosti se podává, že pan P. P. se k věci vyjádřil a uvedl, že na místě pracuje od pondělí do pátku asi měsíc. Je zde nějaký mistr, jehož jméno nezná. Pracuje na živnost pro žalobce s osobou V. P., s nímž dělá stejnou práci.
21. V. P. uvedl, že pracuje pro společnost M-Prot Stav, tedy žalobce, jeho nadřízeným je zdejší mistr. Odváží na kolečku kameny ze svahů; dále uvedl, pro tuto společnost pracuje i v Karlových Varech, je podnikatelem. Jeho šéfem je L. H. ze společnosti Gardenline.
22. Poskytnutí součinnosti bylo rovněž vyžádáno od pana L. H., který uvedl, že je obchodním partnerem společnosti Gardenline, dozoruje průběh rozvodů elektra a kanalizace, vody, pozemních úprav, opravu zídek a schodů a stavební práce. Má objednávku na své IČ pracovní smlouvu ani dohodu nemá je projektantem.
23. Ze záznamu o zjištění na místě se podá, že v horní části svahu byly zjištěny osoby: P. P., který uvedl, že pracuje pro žalobce, V. I., Y. P. a I. P., kteří uvedli, že pracují pro společnost JURSLA.
24. Podle záznamů všichni čtyři pracovníci stavěli z týchž kamenů kamenné zdi v horní části svahu, práce všech čtyř pracovníků se nijak nelišila. Všichni pracovali stejným způsobem. Na místě byla pořízena fotodokumentace.
25. V dolní části svahu byl mimo jiné kontrolován pracovník: V. P., který uvedl, že pracuje pro žalobce.
26. V horní části svahu byla dále kontrolována osoba: M. M., který byl oblečen do černého pracovního oblečení bez označení, avšak tvrdil, že je turista a na pracovišti nepracuje, pouze zde prochází.
27. Žalobce dále předložil objednávku číslo PV 1102201, podle které společnost Gardenline s.r.o. u žalobce jako zhotovitele objednala dílo spočívající v provedení následujících prací: provedení zemních prací - výkopy - zásyp, provedení vyzdívek opěrných zídek a schodišť, čištění a dovoz kamenů, čištění a klínování stávající zídek a pokládka areálových rozvodů za sjednanou cenu.
28. K dotazu správního orgánu ministerstvo vnitra ke zjištěným osobám uvedlo, že P. P. má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 23. 3. 2020, od 24. 11. 2015 je jeho zaměstnavatelem společnost JURSLA. V. P. měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 30. 4. 2019, dne 2. 4. 2019 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, o níž nebylo do dne 22. května 2019 pravomocně rozhodnuto, od 15. 9. 2011 je jeho zaměstnavatelem společnost JURSLA. V. I. měl na území povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání do 1. 3. 2019, dne 21. 2. 2019 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, o níž nebylo do dne 22. 5. 2019 pravomocně rozhodnuto. Od 1. 6. 2017 byl jeho zaměstnavatelem žalobce. Všechny tři osoby měly pobyt nahlášený na adrese v Praze, změnu adresy nenahlásily.
29. Po provedení kontroly bylo se žalobcem zahájeno přestupkové řízení a po provedeném dokazování bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 1. 2021, č. j. 16566/9.30/20-10, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, jehož se dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definuje § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Rekonstrukce zahrad hradu Pernštejn“ v období od 3. 3. 2019 do 30. 4. 2019 a dne 6. 5. 2019 umožnil shora uvedeným osobám ukrajinské státní příslušností výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích mimo pracovněprávní vztah. Dále byl žalobce uznán vinným tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definuje § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, když na uvedeném pracovišti v uvedeném období umožnil těmto osobám výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích v rozporu se zaměstnaneckou kartou a dále tím, že dne 6. 5. 2019 umožnilo osobě V. P. výkon závislé práce spočívající v pomocných stavebních pracích bez povolení k zaměstnání, čímž bylo porušeno ustanovení § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 110 000 Kč.

30. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, pouze výrok I. část 2. písm. a), a b) rozhodnutí změnil tak, že se za slova „v rozporu se zaměstnaneckou kartou“ vkládají slova, „konkrétně v rozporu se zaměstnavatelem, čímž bylo porušeno ustanovení § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti“. V dalším ponechal napadené rozhodnutí beze změny.
31. Co se týče obsahu žaloby, městský soud předně konstatuje, že žalobní námitky jsou do značné míry shodné jako námitky odvolací. Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Na tomto místě je také vhodné připomenout závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), uvedl, že žalobní bod „je projednání způsobilý v té v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ (bod 32 rozsudku).
32. Žalobce v první žalobní námitce uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
33. Podle § 68 odst. 3 správního řádu, *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
34. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).
36. Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
37. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska požadavků kladených na ně citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a shledal, že zde stanoveným pravidlům plně vyhovuje. Žalovaný se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám, řádně se jimi zabýval a v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Jelikož žalobce v podané žalobě neuvedl, v čem konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá, omezuje městský soud argumentaci ohledně prvé žalobní námitky, právě jen na takto obecné závěry. Prvá žalobní námitka není z uvedených důvodů opodstatněná.
38. Pokud jde o namítaný rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců, rovněž zde městský soud neshledává žalobu důvodnou.
39. Podle tohoto zákonného ustanovení platí, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
40. *Policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.*
41. *Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

42. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, 9 Azs 288/2016 – 30, „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky“. Přiměřenosti dopadů rozhodnutí se však může dovolávat pouze rozhodnutím dotčený cizinec, nikoliv třetí osoba, jakou je v projednávané věci žalobce.
43. Žalobce dále namítá porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Podle uvedených ustanovení, *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*
- Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
44. Citované zákonné ustanovení zakotvuje zásadu ochrany dobré víry a zásadu ochrany veřejného zájmu. Zásada ochrany dobré víry souvisí se zásadou právní jistoty a důvěry jednotlivce ve správnost právních aktů orgánů veřejné moci. Z uvedeného není zřejmé, jakým způsobem se rozhodnutí o přestupku mohlo dotknout dobré víry žalobce ve správnost právních aktů. Čtvrtý odstavce vyjadřuje zásadu označovanou jako zásada předvídatelnosti či legitimního očekávání. Jedná se o požadavek, aby při řešení skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Týká se především těch situací, kdy správní orgány aplikují normy s neurčitými pojmy či využívají správní uvážení. Je-li to v konkrétním případě možné, mělo by z odůvodnění rozhodnutí vyplynout, že správní orgán zvolil řešení jako v typově podobných rozhodovaných případech. Jelikož žalobce nenamítá konkrétní okolnosti, na základě kterých by bylo možno přezkoumat, zda tato zásada byla napadeným rozhodnutím porušena, může městský soud pouze v obecné rovině konstatovat, že toto porušení neshledává.
45. Klíčová žalobní námitka směřuje proti zjištěnému skutkovému stavu a jeho aplikaci na zákonná ustanovení.
46. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba a dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 zákona o zaměstnanosti.*
47. Podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti *se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah a práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
48. Dle § 2 odst. 1 je *závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

49. Podle § 3 zákoníku práce, *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
50. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, *cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví, jinak.*
51. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, *může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.*
52. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce umožnil oběma cizincům: P. P., V. P., výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah.
53. Skutečnost, že pro žalobce vykonávali závislou práci, byla prokázána tím, že byli přítomní na daném pracovišti, evidováni v docházce. Z formálně uzavřených rámcových smluv o dílo a objednávek mezi žalobcem a uvedenými osobami vyplývá, že prvotní základní pokyn k výkonu práce na daném pracovišti vzešel od žalobce, přičemž žalobce výkonem práce cizinců doplňoval nedostatek vlastních pracovních sil. Oba cizinci vykonávali pracovní činnost, při které nemohli co do jejího provádění uplatnit vlastní rozhodovací volnost, prokazatelně vstoupili do podřízeného postavení vůči žalobci za účelem získání finančních prostředků, přičemž z doložené evidence docházky nelze než uzavřít, že se jednalo o práci soustavnou. Svou činnost pak oba vykonávali jménem žalobce, na pracovišti neprováděli žádné specifické dílo odlišitelné od jiného. Zároveň bylo prokázáno, že obě osoby musely splňovat podmínky veřejnoprávního povolovacího režimu zaměstnávání fyzických osob - cizinců, přičemž v řízení nevyplývalo, že by dotčným svědčila některá ze zákonných výjimek vztahujících se k zaměstnávání cizinců, přičemž bylo prokázáno, že pan P. P. byl držitelem zaměstnanecké karty pro období od 24. 3. 2018 do 23. 3. 2020, avšak tato mu byla vydána pro výkon práce na pracovní pozici společností JURSLA s.r.o. s místem výkonu práce Praha a pracovním zařazením dělníci v oblasti výstavby budov, nikoliv tedy pro pracovní pozici u žalobce coby zaměstnavatele a pan V. P. disponoval zaměstnaneckou kartou platnou toliko do 30. 4. 2019, vydanou pro výkon práce na pracovní pozici rovněž společností JURSLA, s místem výkonu práce Praha a pracovním zařazením dělníci v oblasti výstavby budov.
54. Námitka žalobce, že ze strany cizinců se jednalo o plnění ze smlouvy o dílo a tedy tyto osoby nepotřebovaly k výkonu pracovní činnosti na území České republiky pracovní povolení, byla dle závěrů Městského soudu v Praze, které jsou shodné se závěry žalovaného, provedeným dokazováním vyvrácena.
55. Žalobci lze přisvědčit, že povinnost prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu a důkazní břemeno plně leží na straně žalovaného. Nicméně v provedeném řízení žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně tuto povinnost splnil.
56. Zákoník práce v ustanovení § 2 odst. 1, vymezuje znaky závislé práce, které musí být kumulativně naplněny, aby se mohlo o závislou práci jednat.
57. *„Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Za základní definiční znak závislé práce, který ji odlišuje od*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

obchodněprávních či občanskoprávních vztahů, je vztah nadřízenosti a podřízenosti. Zaměstnavatel je oprávněn zaměstnanci udělovat pokyny a zaměstnanec je musí respektovat, přičemž právní rámec pracovněprávního vztahu vytváří ve svém důsledku dominantní postavení zaměstnavatele. Tyto vztahy vytváří osobní vztahy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, když oběma stranám náleží práva a povinnosti (zaměstnanec plní úkoly osobně a nemůže je přenést na další osobu - třetí subjekt, zaměstnavatel má pak povinnost chránit zdraví zaměstnance a jeho bezpečnost při práci“ (viz STEINICHOVÁ, Ladislava. § 140 (Správní delikty). In: STEINICHOVÁ, Ladislava aj. Zákon o zaměstnanosti: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-4-3]. ASPI_ID KO435_2004CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)

58. K písm. e) se tamtéž uvádí: *„Jedná se o zakotvení samostatného bodu týkajícího se nelegální práce v návaznosti na transpozici sankční směrnice, dle kterého je za výkon nelegální práce považováno, pokud je umožněn výkon nelegální práce bez povolení k pobytu. Tato úprava byla do ZoZ zakotvena zákonem č. 1/2012 Sb., a to v důsledku transpozice směrnice 2009/52/ES o minimálních normách pro sankce a opatření vůči zaměstnavatelům neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice“), jejímž primárním účelem, jak vyplývá z jejího názvu a např. čl. 1, který upravuje předmět a oblast působnosti, je zákaz zaměstnávání neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí s cílem bojovat proti nedovolenému přistěhovalectví. Na předmět úpravy směrnice pak reagují další články, které váží k zaručení dostatečných opatření. S tímto koresponduje i bod 24 důvodové zprávy k zákonu č. 1/2012 Sb., který říká, že „V souladu s článkem 14 směrnice 2009/52/ES je pro zajištění účinných a odpovídajících kontrol nelegální práce potřeba, aby zaměstnavatel měl v místě pracoviště kopie takových dokladů prokazujících legálnost práce, které si kontrolní orgán nemůže zajistit z příslušných registrů. Jedná se například o pracovní smlouvy, dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr nebo jiné smlouvy. Doklady prokazující oprávněnost pobytu cizince na území ČR je zaměstnavatel povinen podle § 102 odst. 3 uchovávat, a proto pro rychlejší a efektivnější průběh kontroly má mít jejich kopie v místě pracoviště cizince.“*
59. Pro posouzení, zda v projednávané věci šlo o výkon závislé práce, bez ohledu na existenci uzavřených smluv o dílo, je rozhodné, zda zjištěné osoby ukrajinské příslušnosti vykonávaly práci s využitím pracovního náčiní žalobce, dle potřeb žalobce a na účet žalobce, který odpovídal za případné vady poskytnutých služeb. Byl tedy mezi nimi vztah nadřízenosti a podřízenosti, práce byla vykonávána podle pokynů žalobce. Okolnosti, které správní orgán prvního stupně v rámci provedené kontroly zjistil, tento závěr odůvodňují.
60. Bylo nepochybně zjištěno, že P. P. v době kontroly stavěl zeď z kamene společně s dalším pracovníkem. Do seznamu kontrolovaných fyzických osob uvedl, že pracuje pro žalobce. Na místě předložil rámcovou smlouvu o dílo ze dne 4. 3. 2019 a objednávku ze dne 4. 3. 2019, uzavřené se žalobcem. P. P. na místě uvedl, že na pracovišti pracuje asi měsíc, od pondělí do pátku, dále uvedl, že je zde i nějaký mistr, který říká, co má dělat. Dále uvedl, že pracuje pro společnost JURSLA a sdělil, že pracuje od 8 do 16 hodin. V. P. by zastížen, jak pracuje na stejném pracovišti, v době kontroly odvážel kameny v kolečkách, do seznamu kontrolovaných fyzických osob uvedl, že pracuje pro žalobce. Rovněž on předložil rámcovou smlouvu o dílo a objednávku ze dne 4. 3. 2019, uzavřené se žalobcem a dále potvrzení o podání žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. V rámci poskytnutí součinnosti V. P. uvedl, že pracuje pro žalobce, a to asi 2 týdny od pondělí do soboty, v neděli je volno. Jeho nadřízeným je zdejší šéf, pan L., přesné jméno

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nevěděl. Ke své práci uvedl, že odváží na kolečku kameny ze svahu k sutí. Na dotaz, jak by postupoval při oznamování absence uvedl, že pokud by nemohl pracovat, volal by panu P. Dále uvedl, že pro žalobce pracuje ještě v Karlových Varech, podnikatelem není. Podřízen je panu L. H., který také kontroluje jeho práci. Od něj rovněž dostal rukavice. Za výsledek práce odpovídá žalobce. Za vykonanou práci mu platí žalobce; je placen podle počtu hodin, za vykonanou práci nefakturuje.

61. Okolnosti, které vyplynuly z provedené kontroly odůvodňují závěr, že v případě obou osob se jednalo o výkon závislé práce. Osobní dokumenty pak potvrzují závěry žalovaného, že P. P. vykonával tuto práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou stejně jako pan V. P., který navíc nedisponoval povolením k zaměstnání.
62. Ani třetí žalobní námitka není důvodná.
63. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že dokazování bylo provedeno v rozporu se zákonem.
64. Podle § 8 písm. f) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), *kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly*. Jde o doplňkové oprávnění zamezujícím zmaření kontroly tam, kde bude třeba poskytnutí určité kontrolním řádem výslovně nespécifikované součinnosti kontrolované, případně povinné osoby.
65. Podle § 12 odst. 1 zákona *obsahuje protokol o kontrole skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole, mezi nimi kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí [písm. b)].*
66. Literatura k tomu uvádí: „[p]ožadavky kontrolujících na další součinnost potřebnou k výkonu kontroly jsou tak v zásadě limitovány tím, co je v čase, ve kterém je určitá součinnost požadována, reálně možné (nelze se např. dožadovat poskytnutí určitých dokumentů či přítomnosti určitých fyzických osob, pokud v daném okamžiku nejsou a nemusí být na místě kontroly přítomné), a dále obecnou povinností požadovat jen to, co je nezbytné k výkonu kontroly, tedy šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby“. (JELÍNKOVÁ, Jitka. § 8 Další práva kontrolujícího. In: JELÍNKOVÁ, Jitka. Kontrolní řád: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-4-5]. ASPI_ID KO255_p12012CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)
67. Městský soud k tomu uvádí, že základním výstupem kontroly, a tudíž jejím stěžejním dokumentem je protokol o kontrole, který by měl zachytit všechny podstatné skutečnosti provedené kontroly a především jasně popsat kontrolní zjištění. V rámci přehlednosti a objektivnosti provedené kontroly by měl tedy protokol o kontrole obsahovat popis toho, co bylo zjišťováno s konkrétním výsledkem, zda takto zjištěný stav je či není v souladu s uloženými povinnostmi, jejichž dodržování bylo kontrolováno.
68. Zjištění kontrolních pracovníků učiněná na místě samém a podrobně popsána v protokolu o kontrole ze dne 11. 7. 2019, který dle kontrolního řádu představuje výsledný dokument celé kontroly, shrnuje její celkový průběh a zachycuje reálně zjištěný stav věci a kontrolní zjištění, tj. výsledek, zda zjištěný stav je či není v souladu s konkrétními povinnostmi upravenými zákonem o zaměstnanosti.
69. Správní řád připouští kontrolní protokol jako jediný podklad pro vydání příkazu, pokud kontrolu provedl správní orgán, který je věcně a místně příslušný ke správnímu řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

navazujícím na kontrolní zjištění a jsou-li splněny další podmínky stanovené § 150 odst. 2.

70. Žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, která připouští listiny pořízené při kontrole jako důkazy (viz rozsudky ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1Ads. 33/2015-64, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1As 34/2010-73, ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 As 155/2014-54).
71. Žalobce se mýlí, pokud pokládá opatřené záznamy o poskytnuté součinnosti (jak uvádí v žalobě „*jakési pohovory při kontrole na pracovišti s různými námátkou vybranými osobami*“), za rozhodné důkazy, ze kterých správní orgán při zjištění skutkového stavu vycházel. Ze shora shrnutého obsahu správního spisu a citovaných zákonných východisek je zřejmé, že klíčovým důkazem, z něhož správní orgán prvního stupně vycházel, byl protokol o kontrole, který Městský soud v Praze přezkoumal a pokládá je za zcela splňující podmínky vyplývající ze zákona o kontrole, (ostatně žalobce v podané žalobě proti protokolu o kontrole nijak nebrojí), přičemž žalobci byl tento protokol doručen a žalobci nebylo upřeno právo proti kontrolním zjištěním obsaženým v protokolu uplatnit námitky, které žalobce využil, a o jehož námitkách bylo rozhodováno. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že výsledek kontrolního zjištění obsažený v protokolu o kontrole se stal podkladem pro dokazování ve správním řízení, které bylo provedeno v souladu se správním řádem.
72. Čtvrtá žalobní námitka tedy rovněž není důvodná. S tím souvisí i námitka žalobce, že ve věci nebyl vyslechnut jednatel žalobce, což označuje za opomenutý důkaz. Městský soud v Praze k tomu připomíná, že rozsah provedení dokazování určuje zásadně správní orgán, který podle paragrafu 82 odst. 1 přestupkového zákona posoudí, které důkazy provede a které nikoliv.
73. Poté co přezkoumal obsah správního spisu, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že provedení výslechu jednatele žalobce nebylo bezpodmínečně nutné ke zjištění skutkového stavu a správní orgán ani žalovaný nepochybili, pokud důkaz neprovedli. Skutkový stav zcela zjevně vyplývá z obsahu kontrolního protokolu a listin, které byly opatřeny ve vztahu k oběma osobám ukrajinské státní příslušnosti a které se týkaly jejich pobytového statusu a oprávnění k zaměstnání.
74. K výši uložené pokuty pak městský soud konstatuje následující. Rámec judikatury týkající se zákazu likvidačních pokut, vymezil svými rozhodnutími především Ústavní soud. Plenární náleze ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb., jímž Ústavní soud zrušil část § 106 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), která stanovila dolní hranici pokuty za jiný správní delikt podle stavebního zákona ve výši 500 000 Kč. Ústavní soud posuzoval, zda toto zákonodárcem zvolené řešení je legitimním zásahem do základních práv - v daném případě do práva vlastnit majetek. Ústavní soud přitom vycházel z toho, že ne každé odnětí majetku na základě pokut, příp. poplatků a daní zakládá zásah do vlastnických práv, nýbrž jen takové, jež majetkové vztahy dotčeného subjektu zásadně mění, tj. tak, že mění celkovou majetkovou pozici „*zmařením samé podstaty majetku*“. V případě podnikajících osob je vyloučen zásah, v jehož důsledku by byla „*zničena majetková základna pro další podnikatelskou činnost*“. Nepřípustné jsou tudíž podle Ústavního soudu takové pokuty, jež mají „*likvidační charakter*“, čímž Ústavní soud rozumí i takové případy, v nichž pokuta natolik přesáhne možné výnosy z podnikání, že se podnikatelská činnost v podstatě stává

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bezúčelnou (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období). Ústavní soud dále upozornil na nebezpečí likvidační pokuty spočívající v dopadech na pachatelovo okolí, a to zejména u podnikajících fyzických osob vzhledem k tomu, že není oddělen jejich soukromý majetek a majetek určený k podnikání. V daném případě dospěl Ústavní soud k závěru, že posuzovaná dolní hranice výše pokuty je v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť „*paušalizuje závažnost protiprávního jednání, což vede k omezení možnosti správního orgánu přihlídnout ke konkrétním okolnostem případu, osobě delikventa a k jeho poměrům*“.

75. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, „*[L]ikvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“
76. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce v rámci své podnikatelské činnosti hospodaří se značnými finančními prostředky, jeho čistý obrat za rok 2019 činil 11 894 000 Kč a za rok 2018 12 750 000 Kč. Jeho podnikání bylo stabilně ziskové, v roce 2019 činil výsledek hospodaření 256 000 Kč, v roce 2018 462 000 Kč. Rovněž je správný závěr žalovaného, že pokud by jednorázové uhrazení uložené pokuty mělo mít v současné době na hospodaření žalobce nepříznivý dopad, má žalobce možnost požádat příslušný správní orgán o splacení ve splátkách, případně o posečkání s platbou.
77. V řízení před žalovaným a ani v řízení před městským soudem žalobce nepředložil žádné podklady, na základě kterých by bylo lze dovodit, že pokuta je způsobilá přivodit mu platební neschopnost, donutit ukončit podnikatelskou činnost, či způsobit existenční potíže ve smyslu shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Toto břemeno přitom leželo primárně na žalobci (i k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
79. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením

nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu